

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 63/2024-103

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED], zastúpených advocatius s. r. o., Palackého 12, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. B1-8C/14/2007 z 18. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 1. januára 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením mestského súdu sp. zn. B1-8C/14/2007 z 18. októbra 2023. Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadajú o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sa v procesnom postavení žalobcov v 3. až 32. rade žalobou doručенou Okresnému súdu Bratislava I 23. januára 2007 domáhali určenia, že záložné právo podľa zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľnosti č. ZN 30/120/2002 z 5. novembra 2002 (ďalej len „zmluva o zriadení záložného práva“) uzatvorenej medzi právnou predchodkyňou žalovanej (ISTROBANKA, a. s.) ako záložným veriteľom a spoločnosťou Zámocká spoločnosť, a. s., ako záložcom zaťažujúce v zmluve špecifikované byty a nebytové priestory vo vlastníctve sťažovateľov neexistuje.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 8C/14/2007 z 15. júna 2015 žalobu zamietol. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 5Co/430/2015 z 24. mája 2022 zmenil rozsudok okresného súdu tak, že záložné právo k špecifikovaným nehnuteľnostiam neexistuje. Krajský súd zároveň priznal žalobcom právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 8C/14/2007 z 22. marca 2023 vydaným vyšším súdnym úradníkom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne náhradu trov konania vo výške 232,27 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3 939,55 eur. Z odôvodnenia daného uznesenia v podstatnom vyplýva, že okresný súd určil výšku základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo výške 1/13 výpočtového základu v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov pri poskytovaní právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a priznal žalobcom trovy právneho zastúpenia za 45 úkonov právnej služby. Zároveň priznal žalobcom trovy konania za zaplatený súdny poplatok za návrh vo výške 132,77 eur a za odvolanie vo výške 99,50 eur.

5. Sťažovatelia podali proti uzneseniu okresného súdu z 22. marca 2023 sťažnosť. Mestský súd napadnutým uznesením zmenil výrok I uznesenia tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade trovy konania vo výške 17,87 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3 316,66 eur. Zároveň zaviazal žalovanú povinnosťou uhradiť žalobcom v 3. až 32. rade (sťažovateľom) spoločne a nerozdielne náhradu trov konania vo výške 214,40 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 48 365,44 eur. Vo zvyšku sťažnosť zamietol.

II. Argumentácia sťažovateľov

6. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v tvrdení nesprávnej aplikácii vyhlášky okresným súdom, keď pri vyčíslení trov konania aplikoval § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky a za základnú sadzbu tarifnej odmeny za úkon právnej služby považoval 1/13 výpočtového základu, tvrdiac, že hodnotu veci alebo práva nemožno vyjadriť v peniazoch. Sťažovatelia sú toho názoru, že okresný súd mal pri vyčísľovaní trov konania aplikovať § 10 ods. 2 vyhlášky. Podľa ich názoru bolo možné hodnotu práva vyjadriť v peniazoch, keďže údajne predstavovala hodnotu nehnuteľností, ktoré tvorili predmet zálohu v zmluve o zriadení záložného práva, o ktorého neexistenciu sa viedol spor. Na podporu svojej sťažnostnej argumentácie sťažovatelia rozsiahlo opísali skutkové okolnosti meritórneho konania, ktoré vyústili do výmazu záložného práva. Zároveň poukázali na skutočnosť, že na majetok záložcu bol uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2K/18/2007 z 8. novembra 2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 25CoKr/15/2007 zo 14. januára 2008 vyhlásený konkurz. Vyhlásenie konkurzu na majetok obligačného dlžníka sa podľa sťažovateľov dotklo aj ich majetkovej sféry, keďže ako záložní dlžníci mali zabezpečovať založenými nehnuteľnosťami pohľadávky žalovanej. Súpisová hodnota majetku sťažovateľov, ktorý bol súčasťou majetkových podstát v danom konkurznom konaní, ktorá bola zverejnená v príslušných Obchodných vestníkoch, bola správcom vyčíslená spolu v sume 145 844 500 Sk, teda v sume 4 841 150,50 eur. Táto hodnota mala podľa názoru sťažovateľov tvoriť základ pre výpočet trov konania, teda hodnotu predmetu sporu bolo možné určiť, čo vylučuje aplikáciu § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky.

7. Sťažovatelia opakovane žiadali okresný súd o termín nahliadnutia do súdneho spisu na účely vyčíslenia trov konania, ktorý im najprv nebol umožnený v dôsledku zapožičania súdneho spisu pre účely konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica a následne po vrátení súdneho spisu okresný súd rozhodol uznesením z 22. marca 2023 ešte pred tým, ako bolo sťažovateľom umožnené nahliadnuť do súdneho spisu. Tento postup považujú sťažovatelia za svojvoľný a arbitrárny. Z uvedeného dôvodu adresovali predsedovi okresného súdu sťažnosť v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorá bola po posúdení jej obsahu odmietnutá ako neprípustná. Sťažovatelia rovnako považujú za neštandardný aj postup mestského súdu pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu z 22. marca 2023, keď neprihliadal na vyjadrenie sťažovateľov, keďže v uvedený deň rozhodol o sťažnosti napadnutým uznesením.

8. Sťažovatelia považujú napadnuté uznesenie za nedostatočne odôvodnené, keďže mestský súd sa nedostatočne zaoberal možnou aplikáciou § 10 ods. 2 vyhlášky a arbitrárnosťou aplikácie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Sú toho názoru, že hodnotu práva bolo možné určiť na základe hodnoty nehnuteľností zverejnenej v Obchodnom vestníku v súvisiacom konkurznom konaní záložcu. Zároveň poukázali na konanie okresného súdu v obdobnej právnej veci, kde okresný súd rozhodnutím sp. zn. 17C/51/2007 zo 14. októbra 2013 určil za tarifnú hodnotu úkonu hodnotu nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne podľa zverejnenia v Obchodnom vestníku. Okresný súd mal teda pri vyčíslení trov konania postupovať v rozpore s ustálenou rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov, pričom tento arbitrárny postup bol potvrdený mestským súdom v napadnutom

uznesení. Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť okresného súdu a mestského súdu je v rozpore s princípom právnej istoty sťažovateľov garantovaným v čl. 1 ods. 1 ústavy.

9. Podľa názoru sťažovateľov je v danom prípade vylúčená aj aplikácia § 264 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keďže ide o situáciu podľa § 264 ods. 2 CSP, čo vylučuje, aby bolo možné určiť hodnotu nároku len s nepomernými ťažkosťami, a to následne vylučuje aplikáciu § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Postup okresného súdu, ktorý rezignoval na určenie hodnoty sporu, považujú sťažovatelia za svojvoľný. Aplikáciou § 264 CSP sa rovnako nezaoberal ani mestský súd v napadnutom uznesení.

10. Sťažovatelia sa napokon domnievajú, že okresný súd a mestský súd zasiahli aj do ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, keďže nezákonná aplikácia § 11 ods. 1 vyhlášky má nepochybne dosah i na ich majetkovú sféru, keďže sťažovateľom bola priznaná náhrada trov konania v podstatne nižšej sume, než im patrí. Rozdiel medzi priznanou a uplatňovanou náhradou trov konania predstavuje sumu 14 000 eur. Priznaním danej sumy trov konania tak došlo k popretiu úspechu sťažovateľov v konaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením mestského súdu o trovách konania. Sťažovatelia sú toho názoru, že pri výpočte trov konania mal okresný súd nesprávnou aplikáciou vyhlášky rozhodnúť svojvoľne, arbitrárne, porušiť zásadu legitímnych očakávaní sťažovateľov a princíp právnej istoty. Napadnuté uznesenie mestského súdu, ktorým v časti zmenil uznesenie okresného súdu, považujú sťažovatelia za nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a založené na právnom názore, ktorý je v rozpore s rozhodovacou praxou všeobecných súdov.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

12. Ústavný súd pri preskúvaní rozhodnutí o trovách konania stabilne zdôrazňuje, že rozhodovanie o trovách civilného sporového konania prislúcha zásadne všeobecným súdom. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne preskúmava rozhodnutia o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (IV. ÚS 248/08, II. ÚS 569/2017). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

13. Na druhej strane však ústavný súd pripomína, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo

účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

14. Ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v systave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo nej. Z tohto postavenia mu preto v zásade neprislúcha bez ďalšieho posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému súd dospel pri rozhodovaní o výške trov konania. Úlohou ústavného súdu je s ohľadom na námietky sťažovateľov posúdiť, či napadnuté uznesenie mestského súdu spĺňa požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy), rešpektujúc pritom svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v predmetnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

15. Nosná námietka sťažovateľov spočíva v tom, že okresný súd pri vyčíslení trov konania nesprávne aplikoval vyhlášku tým, že postupoval v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, keď za základnú sadzbu tarifnej odmeny určil 1/13 výpočtového základu, pretože podľa názoru okresného súdu hodnotu sporu nebolo možné vyjadriť v peniazoch. Podľa názoru sťažovateľov mal okresný súd aplikovať § 10 ods. 2 vyhlášky, keďže hodnota sporu sa podľa ich názoru rovná hodnote nehnuteľností, ktoré tvorili predmet zálohu, a bola určená správcom konkurznej podstaty v konkurznom konaní na majetok záložcu, pričom hodnota nehnuteľností bola zverejnená v Obchodnom vestníku.

16. Ústavný súd sa vo svojej rozhodovacej činnosti zaoberal aplikáciou vyhlášky pri náhrade trov konania v sporoch o existenciu záložného práva, pričom ustálil, že predmetom konania nebola peňažná pohľadávka, na ktorej zabezpečenie bolo záložné právo zriadené, ale spor o existenciu záložného práva, teda spor o to, či tu (záložné) právo je alebo nie je. Hodnota pohľadávky nemusí nevyhnutne odrážať reálnu hodnotu veci, o ktorú by sťažovatelia v prípade neúspechu v spore a pri následnej realizácii záložného práva prišli. Taktiež nie je možné vopred určiť, v akej výške by bola uspokojená pohľadávka veriteľa pri prípadnej realizácii záložného práva. Za týchto okolností ústavný súd považoval za ústavne konformnú aplikáciu § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky o objektívnej nemožnosti vyčíslenia hodnoty predmetu sporu (II. ÚS 547/2022, III. ÚS 79/2021).

17. Ústavný súd už v skorších rozhodnutiach (III. ÚS 114/09, II. ÚS 300/09, III. ÚS 476/2013) pri interpretácii § 11 ods. 1 vyhlášky zdôraznil, že je potrebné vychádzať z interpretácie normatívneho textu „ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch“. Vyjadriť hodnotu (práva) predovšetkým znamená vysporiadať sa so skutočným obsahom predmetu konania, t. j. s tým, aké účinky má pre účastníkov meritórne rozhodnutie súdu v konaní (k tomu pozri aj II. ÚS 492/2013).

18. Opierajúc sa o uvedené východiská, ústavný súd skúmal ústavnú udržateľnosť právnych záverov mestského súdu uvedených v napadnutom rozhodnutí. Mestský súd sa uvedenou námietkou zaoberal v bode 11 napadnutého uznesenia, kde v podstatnom uviedol, že predmetom konania bolo určenie neexistencie záložného práva k viacerým nehnuteľnostiam s tým, že hodnotu záložného práva nebolo možné vyjadriť v peniazoch, keďže hodnota záložného práva predstavuje hodnotu, za ktorú by záložný veriteľ pri výkone záložného práva vec speňažil, pričom nemusí byť a vo väčšine prípadov ani reálne nie je totožná s objektívne ustálenou výškou zálohu, resp.

pohľadávky, ktorú zabezpečuje. Taktiež nie je možné vopred určiť, v akej výške by bola uspokojená pohľadávka veriteľa pri prípadnom uspokojení jeho pohľadávky. Mestský súd zároveň konštatoval, že zabezpečená pohľadávka sa netýka výlučne záložného práva, ktorého neexistencia bola predmetom daného konania, ale aj iných záložných práv, ktorých spornosť bola prejednávaná v rámci iných súdnych konaní, resp. týmto záložným právom sa zabezpečovali aj iné pohľadávky, ako pohľadávka uvádzaná žalobcami. Poukazujúc na rozhodovaciu prax ústavného súdu, mestský súd dospel k záveru, že samotným určením, či záložné právo existuje alebo neexistuje, sa nezasiahlo do majetkovej sféry sporových strán, pričom prípadná existencia záložného práva je len hmotnoprávnym predpokladom na prípadný výkon záložného práva a až jeho dôsledkom by bol reálny zásah do majetkových sfér strán sporu.

19. Mestský súd poukázal aj na skutočnosť, že žalobcovia (sťažovatelia) uhradili súdny poplatok za žalobu, ako aj za odvolanie bez výzvy iniciatívne vo výške, ktorá zodpovedá predmetu konania, ktoré je peniazmi neoceniteľné. Okresný súd pritom od začiatku vec prejednával ako peniazmi neoceniteľnú, čo nebolo žiadnou zo strán sporu v priebehu konania namietané. Ústavný súd v minulosti odobril ústavnú udržateľnosť názoru, že základ pre výpočet trov právneho zastúpenia sa určuje podľa rovnakých kritérií ako základ pre výpočet súdneho poplatku vyrubovaného vo veci (napr. I. ÚS 119/2021).

20. Ústavný súd taktiež považoval za významné, že mestský súd umocnil aplikáciu § 11 ods. 1 vyhlášky aj konštatovaním, že od 1. júna 2009 je na danú vec aplikovateľný aj § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky, keďže s výnimkou žalobcu 30 sú žalobcovia fyzické osoby, pričom predmet konania sa týkal nehnuteľností, ktoré sú určené na bývanie alebo služby na bývanie. Uvedená skutočnosť však na výške súdneho poplatku nič nemení.

21. Nadväzujúc na už uvedené právne závery mestského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľov týkajúcu sa nesprávnej aplikácie vyhlášky nevyhodnotil ako relevantnú a spôsobilú pre zrušenie napadnutého uznesenia. V oboch uzneseniach bol § 11 ods. 1 vyhlášky interpretovaný a aplikovaný korektne, v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, pričom argumenty mestského súdu uvedené v bode 11 napadnutého uznesenia ústavný súd považuje za dostatočné a súladné s obsahom označených práv podľa ústavy a dohovoru.

22. Na margo sťažnostnej námietky, že právny názor okresného súdu je v rozpore s právnym názorom všeobecných súdov v obdobných právnych veciach, ústavný súd uvádza, že aj keby to tak bolo, čo však z argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľov nemožno ustáliť, prípadné odchylenie sa súdu od existujúcej skoršej judikatúry v konkrétnom prípade by mohlo predstavovať zásah do základných práv a slobôd účastníka konania len za predpokladu, že by bolo dôsledkom arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti súdneho rozhodnutia v prerokovávanej veci (pozri napr. nález sp. zn. III. ÚS 551/2012 z 30. januára 2013). V tomto kontexte ústavný súd tiež zdôrazňuje, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky. Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. a)] zverené najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu

výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05, II. ÚS 752/2016, II. ÚS 861/2016, III. ÚS 205/2017).

23. Mestský súd sa ústavne konformným spôsobom zaoberal aj sťažnostnou námietkou týkajúcou sa „neumožnenia“ okresného súdu nahliadnuť žalobcom do súdneho spisu na účely vyčíslenia trov konania. Mestský súd v bode 10 napadnutého uznesenia v podstatnom konštatoval, že sťažovatelia boli v priebehu celého konania zastúpení tým istým právnym zástupcom, ktorý musí mať v dôsledku povinnosti vedenia tzv. klientskeho spisu advokáta prehľad o vykonaných procesných úkonoch v danej veci. Zároveň poukázal na skutočnosť, že v priebehu konania mu bolo viackrát (45-krát, pozn.) umožnené nahliadať do súdneho spisu a od roku 2017 má rovnako prístup do elektronického súdneho spisu. Mestský súd zároveň konštatoval, že konajúci súd nemá žiadnu povinnosť vyčakať na vyčíslenie trov konania stranou sporu. Ústavný súd po analýze daného právneho záveru konštatuje, že predmetný postup je síce možné označiť ako nie úplne štandardný, avšak vecne správny, pričom nevykazuje prvky svojvôle ani arbitrárnosti.

24. V súvislosti s účelnosťou trov konania ústavný súd po oboznámení sa s relevantnými časťami napadnutého uznesenia, ako aj s uznesením z 22. marca 2023, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti (IV. ÚS 350/09), konštatuje, že nezistil žiadny dôvod na záver, že by okresný súd či mestský súd relevantné ustanovenia procesného predpisu a podzákonnej normy aplikovali ústavne nekonformným spôsobom v rozpore s právami vyplývajúcimi z označených článkov ústavy a dohovoru. Mestský súd v bodoch 12 až 21 ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, ktoré jednotlivé namietané úkony právnej služby, ako aj náhradu hotových výdavkov považoval za trovy konania, ako aj konkrétne dôvody, na základe ktorých považoval uplatnené výdavky za účelne vynaložené trovy konania. Pri výdavkoch spojených so zastúpením strany advokátom sa považuje za všeobecne akceptovateľnú ich potreba v súvislosti s vedením sporu. Za účelne a odôvodnené sa bez pochybností považujú výdavky na odmenu advokáta za podania vo veci samej, podania realizované na výzvu súdu a za zastupovanie na pojednávaní (SEDLAČKO, F. In: ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAČOVIČ, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2022, s. 991.). Nie je vylúčená však ani ich korekcia súdom, ak by nebolo možné považovať jednotlivé výdavky za nevyhnutné na riadne uplatnenie alebo bránenie práva pred súdom, napr. pri zneužití práva na zastupovanie advokátom. To je však potrebné skúmať v každom prípade osobitne. Mestský súd skúmal aj toto kritérium, keď v bodoch 14 až 16 napadnutého uznesenia špecifikoval, za ktoré úkony právnej služby nepriznal sťažovateľom náhradu trov, a špecifikoval dôvody, prečo k uvedenej náhrade nedošlo. Na tomto závere mestského súdu ústavný súd nepozoruje známky rozporu s rozhodovacou praxou, na ktorý by bolo potrebné reagovať sťažovateľmi požadovaným zásahom.

25. Úlohou ústavného súdu nie je a nemôže byť prehodnocovanie rozhodnutí všeobecných súdov posudzujúcich účelnosť a hospodárnosť uplatnených či priznaných trov konania. Argumentácia sťažovateľov stavia ústavný súd do pozície opravného súdu za situácie, keď platná právna úprava civilného procesu vylučuje prieskum takého rozhodnutia v riadnom inštančnom odvolacom konaní. Ústavný súd v takýchto prípadoch obmedzuje svoju prieskumnú právomoc na identifikovanie a prípadnú korekciu extrémnych vybočení v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, nie na naprávanie jednotlivých nesprávností.

26. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia konštatuje, že mestský súd sa pri interpretácii a aplikácii advokátskej tarify nedopustil excesu ústavnoprávnej povahy a nezasiahol do práv sťažovateľov označených v ústavnej sťažnosti. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol danú časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy:

27. Sťažovatelia porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy odvíjajú od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľmi označeného článku ústavy, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov obsiahnutých v petite ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2024

Libor Duľa
predseda senátu